There are no translations available.

12. studeni, 2011.
Jutro je svanulo i sretan sam ja, jer danas odlazim u Drežnik-grad!
6:15 budilica zvoni, gasim je teškom mukom. Jer sinoć je bilo Martinje. Nisam još ni ustao iz kreveta a mobitel već zvoni, Pavelić propituje kad ja mislim doći po njega? Snenim potezima se spakiram i kupim vd tajnika društva i idemo po vd predsjednika društva.
Skupivši Alana saznajemo da nam je jedan član ekipe otpao. Kile je javio da mu je kćerka zakurila s temperaturom i da nemre na akciju. Ide zadnja provjera u autu s drugim timom i saznajemo da je Šljiva također otpala u zadnji čas, iliti rano ujutro.
Bez obzira na sve, akcija se ne odgađa, nego se i dalje ide sa istim žarom.

TRAKTOR, TRAKTOR, TRAKTORČE...
Nas trojica stižemo u Drežnik-grad po planu i programu, 8:50 (planski je bilo 9:00). Sjedamo kod Željke na kavicu i čekamo Branka da nam dotjera traktor. Kako vrijeme prolazi a Branka i traktora nema, produžismo do njega doma. Kako se u međuvremenu promijenilo godišnje doba i nastala je promjena u razlici temperature zraka, tako se pojavljuju nove tehnike i načini paljenja traktora.

Kako traktor nije paljen par dana, komplikacija postaje veća. Osim kaj brava od ključa ne radi, trebaju se neke žice spojiti. I osim kaj je akumulator vraški slab, i osim kaj se neki šarafi trebaju kratkospojiti, treba se koristiti tehnika otvorenog plamena.
Naime, Branko je odnekud izvukao neki metalni štap i omotao komad krpe oko vrha, zalio ga benzinom i zapalio. Tada je s tom bakljom grijao filter i usisavao vrući zrak u mašinu traktora. Normalno da je pokušavanje trajalo dosta vremena. Izmjenilo se nekoliko krpa na provizornoj baklji, čak se i karnister s benzinom zapalio pa je bilo lagane panike po dvorištu ...
U kasnijem pokušaju je čak i auto doveo pa se išlo i u kombinaciji preko kablova. E ovo je na kraju urodilo plodom, jer beskrajno grijanje bakljom i verglanje preko kablova je kresnulo u spavani traktor.

Na koncu, kada je traktor upogonjen, dolazi veliki upitnik? Ok, mi idemo u akciju, a što će biti ako ćemo sve ovo morati ponoviti kod ulaza u Ponorac? Nebu dobro! Provjeravamo s Brankom koliko goriva ima u traktoru i zaključujemo da ga nećemo niti gasiti, nego ostaje raditi u leru dok ne izađemo iz špilje.
Ok, traktor imamo i idemo još po Alena i Tunu.
Skočimo nazad do Željke po ovu dvojicu i obavljamo zadnje logističke zadatke. Nabavili nešto hrane i put pod kotače!

GLOGINJE I AGONIJA

Vožnja na traktoru nas je fino rashladila, ali samo do silaska s asfalta. Tada počinje tjelesno zagrijavanje. Već nakon par desetaka metara vožnje po neutabanim stazama nam se prikolica otkačila i nismo je mogli nagovoriti da se samo tako zakači. Uz pomoć slučajnih prolaznika je problem riješen. Idemo dalje, vučemo se poznatim smjerom neko vrijeme i dolazimo do nekoć poznate prepreke. Ova prepreka je evoluirala i postala još teža.
Sve živo je zaraslo i još je veće nego je bilo! Ajme!
Mi nemamo kuda, nego baš tuda moramo proći ! I što ćemo drugo, nego u najveće i najzaraslije gloginje.

Fala bogu, nismo ponijeli niti mačetu, niti sjekiru, niti pilu, niti motorku ... Kaj ćemo kad volimo agoniju i patnju.
Nas nekolicina smo krenuli ispred traktora popigavati to grmlje-šiblje-stabla koliko se dalo. A glavni traktorista Alan je tjerao makinu s cestovnim slick gumama kroz silne zapreke majke prirode. Napredovalo i nazadovalo se centimetar po centimetar, jer svako malo se traktor morao ponešto vraćati da uzme zalet za daljnji prodor.
Uz puuuuno muke i truda na kraju se uspijemo probiti kroz tu džuglu do prohodnijeg terena. Kako smo išli dalje prema Ponorcu, zamjećuje se da i ovaj dio nije pošteđen zarastanja. Vozili smo se dalje po smjeru sjećanja i začudo smo bili u pravu. Uspješno je Alan dotjerao traktor i prikolicu do pred ulaz (svaka čast)!!
Ok, sad smo tu.
Kreće slaganje opreme i opremanje ekipe. Alen svog pesa veže za prikolicu da ne odbaulja nekam i da ga neka krupna divljač lakše ulovi. Zadnja provjera stanja u rezervoaru, vele da ima pun kufer ...
Traktor ostaje toktati u niskim okretajima, a mi se zavlačimo u rupu (cca 14:30).

A U RUPI...

Vesela petorka pomalo napreduje kroz špilju i zamjećuje se da je voda poprilično niska. Čak na prvom polusifonu, gdje se inače preronjava, prošlo se s dvobocnicima bez problema. Ide se dalje i dolazi do prvog sifona. Kako smo u planu osim istraživanja imali i crtanje, pada dogovor da Alen i ja krenemo prvi. Uzimam početak mestbandta i vučem liniju, a Pavelić uzima azimut i duljinu.
Prelazimo da drugu stranu i ja skupljam ronilačke boce od ove dvojice i prebacujem ih nazad za Tunu i Alana. Prelazimo i nas trojica preko.

Čim smo prešli, Alan mijenja prvotni plan. Veli da mu je oprema krivo posložena, da mu voda curi za vrat u suharak i da radije on ne bi ronio u probijanju. Organizira nas tako da Pavelić i Tuna nastavljaju s crtanjem objekta, a Alen, Alan i ja idemo do drugog sifona, gdje ću sam roniti i probati proći dalje.

Uzimamo potrebnu opremu i idemo prema drugom sifonu. Opremam se, radimo malu promjenu. Naime, reel ostavljam kod Alana i povlačim nit za sobom. Zaboravili smo ponijeti škare (ostale su u Alanovoj opremi kod prvog sifona), tako da ne mogu samo tako presjeći nit dok se do kraja odmota, jer reel će nam još trebati. Moram priznati da je voda bila solidno bistra, vidljivost cca 7m.
No kako je još uvijek suša nema toka i struja se uopće ne osjeti. Zaranjam i svijetlim na sve strane nebi li uspio uočiti nešto korisno za daljne prodiranje. Čini mi se da uočavam poziciju gdje je Alan prvi puta sam ronio i izronio. Ronim dalje i izranjam u prostor gdje smo prošli put Alan i ja izronili. Sve izgleda isto kao i zadnji puta.
Fiksiram nit na stijenu i zaranjam nazad. Pri dnu uočavam nekakav otvor i naluknem se u njega. Hm, možda bi moglo biti ipak nešto ...
Vraćam se do A&A i na brzinu prepričam o viđenom i učinjenom. Vadim novi reel i Alan fiksira nit na sebe.
Krećem dalje u provjeru novog prostora. Već se poprilično uočava koliko sam vodu zamutio. Na 8,5m dubine se provlačim kroz tu nepoznatu rupu i idem pokušati izaći u novi prostor.

Razmatam nit pomalo jednom rukom, svijetlim drugom rukom, pa opet nekom rukom lovim inflator da malo iskompenziram plovonost, pa opet usmjeravam lampu nebi li nešto konkretno vidio. Pratim prostor kuda mogu proći kroz nekoliko promjena smjera. I dolazim do neke poprilično velike stijene koja tvori skoro okomiti zid. Taj zid u kombinaciji s plafonom otvara oko metar i sitno široku i cca 7m dugačku pukotinu. Rekoh si, ovo je veliko i ovo bi me moglo nekamo odvući.
Pratim dalje potopljeni prostor i pomalo se gibam. Izranjam i pogledam oko sebe, ćorak! Izronio sam u nekakvom zvonu koje nema ništa osim zračnog džepa. Šteta, pomislim, baš sam se ponadao da bi moglo biti nešto konkretno iza. Pogledam reel i vidim da sam zamalo nit potrošio do kraja. Uspijem presjeći nit na oštru stijenu. Fiksiram ga na nazahvalnom mjestu jer nemam izbora, nažalost je to i najbolja i jedina pozicija koja je bila za tako nešto. Rekoh ništa, idem nazad.
Pri spuštanju niz komad stijene po niti, na dnu s lijeva ima još nešto. Neki prostorčić, dosta manje, gdje se potrebno poprilično provlačiti (?) i malo je tricky (za*ebano-opasno). A i pitanje je kamo točno ide, meni izgleda da vuče prema onoj velikoj akumulaciji gdje smo Alan i ja završili zadnji puta...

MUŠKARAC KOJI NE PIŠA U ODIJELO

Sada već kroz poprilično zamućenje idem prema nazad, pratim nit i izlazim u sifon tako da A&A mogu vidjeti moja svjetla. Pogledam prema njima i vidim Alanovu rasvjetu. Javim mu se lampom i potvrđujem da sam ok.

Izranjam u akumulaciju i oslobađam prvotnu nit koju sam vukao i lagano se vraćam prema van. Izranjam i prepričavam dojmove i impresije, no svejedno ostaje lagana žal. Tako da mi se čini

da ćemo morati bar još jednom šnjofnuti kaj ima u sifonu ili nadomak njega ...
Raspremim se i raspodijelimo opremu i vraćamo prema nazad. Na pola puta srećemo Pavelića i Tunu koji više nemre trpit pišanje pa se razodijeva. Svi ga u čudu gledamo i nije nam jasno zakaj neće pišat u odijelo?!
Pak svi to tak radimo...
Zastanemo neko vrijeme s njima i padne dogovor da nas trojica idemo van i vadimo sve kaj im ne treba, a njima ostavljamo dvije ronilačke opreme. Preronjavamo kroz mutež a Alan je sa mnom na drugoj boci. Alen skida opremu sa sebe, a ja je opet prebacujem na drugu stranu. Po putu nazad komentiramo da kaj, sad kad izađemo van, da ista stvar- mrkli mrak kak i tu u špilji. Lagano se izmigoljavamo iz rupe i pogled prema visinama, i vidi ti to. Još se vide ostaci sumraka na nebu. Rekosmo si ovo ne bu još dugo držalo, još koja minuta i mrakača je tu.

RITAM TOKTANJA I RIBARSKA ZAMKA

Dolazimo do traktora koji i dalje tokće u svom ritmu. Pogled na torbe na prikolici, i imaš kaj za vidit. Mraz se već ulovio po površini, tako da su se torbe porilično ukrutile. I sami smo svjesni da će ovo morati biti brzinsko svlačenje, sušenje i oblačenje. I uz maksimalnu brzinu koju smo nadamo se imali, odložene stvari iz špilje tokom presvlačenja su dobile koricu i ukrućenje. Zaključak je samo jedan, moramo zakuriti vatru da se dečki mogu zgrijati kad izađu van. Nakupili smo nekoliko naramaka paprati i granja koje je sve samo ne suho. I uz puuno natezanja i višekratnog zamalo-padanja u nesvijest uspjeli dobiti otvoreni plamen.

Vatrica gori, traktor tokće, mi čekamo da ekipa izađe van. Nakon nekog vremena se i oni pojavljuju. Ide brzinsko raspremanje i brzogriz. Jer čeka nas avantura povratka u tekovine civilzacije. Strpali sve na prikolicu, čak i nas i pesa, pa krenuli nazad.

Naravno da nismo daleko stigli. Na prvoj padini se ponovilo ono isto s prikolicom, ona je ostala nasađena a traktor ja produžio. Pokušali smo prikolicu pogurati, no preteška je i nemoćni smo. Alen daje svoju zamku za pokušaj šlepanja prikolice, no ona s lakoćom puca i pojačava dilemu. Sjetim se ja svoje zamke, isti model s kojom je Marko dobio krštenje!
Moja uspomena s ribarskih dana ... I izvučem je, srećom je duža od Alenove pa se može poduplati.
To je i pomoglo, navukli prikolicu do pozicije da se može opet zakačiti. I iz n-tog pokušaja uspijemo okačit prikolicu na kuku. Ma idemo dalje! Mrkli mrak oko nas, traktor bez svjetla, šofer s kacigom s rasvjetom na glavi, mi s tikkama i ručnim lampama rasvjetljavamo koliko je to moguće. Pokušavamo razaznati odakle smo došli i vratiti se istim putem.
Zamalo smo uspjeli.
Fulali smo već nakon 50-ak m od prvog zastoja. I opet malo manevriranja kroz šikaru i vraćamo se na uvaljane kolotrage. Malo, pomalo i dolazimo do kritičnog gustiša. Sada se djelomično vidi zbog rasvjete kuda smo mi prošli i kak to sve izvaljano i polomljeno izgleda. No mi sada imamo kontra smjer i ide probijanje nanovo.

Naravno da je ovaj puta bilo lakše, no traktor se namučio sa silnim napred-nazad zaletom u kombinaciji s cestovnim slick gumama. Malo pomalo prošli smo i gustiš i došli na prohodniji teren. Već se u daljini vide svjetla, vau... asfalt je bilzu.

Oko 20h je, zagrijavnju je došao kraj, sada dolazi hlađenje na hladnom zraku otvorene traktorske prikolice. Naš šofer "ćera" traktora bez svjetala ali s "iks" drugih svjetala po svim neprirodnim dijelovim prikolice i traktora.
Lagano se domogosmo Drežnik-grada, jedni idu po aute, drugi vraćaju traktor. Još lagano dogrijavanje u poslovnom prostoru kod Željke (*čitaj- birtiji, op. ad.*), da dođemo malo sebi. I neminovni povratak u Zagreb u kasno doba...

Tako je izgledala zadnja akcija iz moje perspektive ...